

# Kelimelerin Eşliğinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ağustos 2014

---

Montaigne'yi ilk okuduğumda oldukça tuhaf gelmişti yazın macerası. Düşünsenize kendini dört duvar arasına kapatan bir fani ve iç sesinin yankıları.

Yazı maceram yeni başlamıştı henüz. Öyle ki; karaladıklarımın türü hakkında bile bilgi sahibi değildim. Edebiyat derslerinden kalma bir alışkanlığı benimki. Bir konudan ya da bir duygudan yola çıkıp kelimelerin ahengiyle kendimden geçiyordum.

Dört duvar arasına kısıp kalırken iç sesinizin duvarlara çarpıp size geri dönmesi. Ne tuhaf...

Tuhaftı tuhaf olmasına da engel olamıyordum can çekişen ruhumun kâğıda yansımına. Çıkışı olmayan bir labirentteydim o zamanlar. Bunu somut anlamda itiraf etmem mümkün değil zira teşebbüs ettim gerçek mahiyette nelere maruz kaldığımı ve aldım boyumun ölçüsünü.

Tabir-i caizse hayatımın en kötü yılıydı ve akabinde yaşayacak olacağım o üç beş sefil yıl.

Cennette geçen bir ömrün ardından cehennem zebanilerinin nöbet tuttuğu derbeder zamanlar.

Oysa kötülüğün ne anlama geldiğini bildiğimi sanırdım. Yalandı en çok can yakan ya da art niyetle girilen diyaloglar. Belki de sessizlik idi en çok maruz kaldığım. Ya da engel olamadığım o bitmek bilmez gürültü içinde bir sürü laf kalabalığının yaşandığı...

Hiç kendinizden şüphe ettiniz mi ya da dönüp baktınız mı aynaya: Gerçek miyim yoksa boş bir çuval mıyım, diye...

Komik evet çok komik ve bir o kadar anlaşılmaz.

Ağlanacak halimize güleriz zaman zaman. Ama ben kabul edememenin verdiği çaresizlikle gülmüyordum da.

Ağlamaksa içime akıtıyordum yaşlarımı ve bir o kadar kifayetsiz ve durağan.

An gelir çaresizlik büker belinizi ve an gelir isyan edersiniz.

Çok geniş bir mekânda bile kapana kısılmak mümkündür diğer yandan. Onca insana rağmen ve tüm masumiyetiniz göz ardı edilerek.

Utanmıştım kendimden önceleri. Çok şey bildiğimi sanırken gördüm ki oldukça izafi bir kavrammış bilgi addettiğim. Nasıl da göreceli engin sıfatı. Neyi bildiğimi sanıp da ahkâm kesermişim meğer...

Döngünün seyri inanılmaz. O döngüde yer teşkil eden tüm figüranlar. Ben ise değil figüran işsiz bir oyuncuymuşum meğer kendimi başrol oyuncusu kabul etmişken. Zira hiçbir fonksiyonum yoktu hatta yokmuş. Çok şeye muktedir olduğumu sanırken meğer nasıl da dirayetsizmişim.

Ve derken süreç işlemeye başladı.

Çok şey kontrolümden çıkmaya başlamıştı. Çok insan muhalifti. Ve ne yazık ki istisnasız hangi mecraya girersem gireyim eninde sonunda vakıf oldum ki hiçbir zaman yandaş bulamayacağım.

Sevmekle başlıyor yolculuk ve sevgiyle büyüyor yaşattıklarınız. İçimde büyüttüğüm ne varsa hiçbir zaman kin ya da nefret bulaşmadı bu güne değin. Ola ki azıcık körelsin inancım hemen terk ettim sevdiğim her ne ya da her kim ise. Ve alışılmış manada da değil üstelik. Zira ben duygusal bağımı hep nesnelere kurdum. Ne kadar garip değil mi. Nesnelere bağlı iken insanlar eşlik etti bu sefer.

Çoğalmak bu olsa gerek. En yalnız anımda bile yine nesnelere ve kavramlara bağlandım.

Siz hiç bir kitapla aranızda duygusal bağ kurdunuz mu?

Çok büyük ideallerim vardı yine. Ne de olsa masal dünyasındaki bilmem kaçıcı yolculuğumdu. Ve yolum Akmar Pasajına düştü ne de olsa müdavimiyim tüm kitapçıların. Neredeyse akraba olduğum tanıdık simalar.

Gereken bir kitabı almalıyım. Alt tarafı bir kitap ama deli gibi arıyorum son baskısını. Yeni başlayacağım bir iş için gerekli hem de acilen. Gözlerim nasıl da parladıydı ilk elime aldığımda. Utanmasam dükkân sahibinin boynuna sarılacağım( pardon sahibesi)...

-İşte, dedim.

-Hayatla aramda kurmaya çalıştığım o bağ...

Her nasılsa vazgeçtim sonradan yeni başlayacağım işten. Ne de olsa maymun iştahlıyım ya.

Ama o kitap bana öylesine iyi gelmişti ki. Sanki dünyaları vermişlerdi bana. Topu topu iki yüz, üç yüz sayfa bir yaprak yığını ne de olsa. Gelin bir de bana sorun.

Aldığım her kitabın bir macerası vardır.

Üniversitede bir dönem İngilizce'ye ek olarak Almanca öğrenme gayreti içindeydim. Okul bitti ve tamamlayamadım ileri seviyeye kadar.

İki yıl evvel Almanca aşkım depreşti. Abartmıyorum, bir aylık maaşımı Almanca kitaplarına yatırdım. İki yıldır rafta bekliyor tozlu kitaplarım. Baktım olacak gibi değil, gittim satmaya kalktım. İşin kötüsü popülaritesini yitirmiş bu kitapları kimse almadı.

Alın size para israfı. Ama ne var ki kitabı yaptığım yatırımı hiç mi hiç israf ya da masraf olarak görmedim ben.

Gerçi elden çıkarmak isteyince satmak mümkün değil ama aldığım her kitabın anlamı büyüktür bende.

Öğretmenlikten emekli olduktan sonra babamın açtığı kitapçı dükkânında geçirdiğim saatler belki de bu özel bağı kurmamdaki etken. Kolilerden çıkan o kitaplar nasıl da iyi gelirdi. Bir sürü dünya keşfedilmeyi bekleyen.

Bende en çok anlam biriktiren kitapların başında gelir "şeker portakalı".

Hazırlık sınıfını yeni bitirmiştım. İşin açıkçası zor bir yıldır İngilizce ile cebelleştiğim. Farkındalığında olan Türkçe öğretmenim önermişti bu kitabı bana. Tadı nasılda damağımda kalmıştı o yaz.

Bir süre korku romanlarına merak saldım. Yaz tatillerinde tüm Stephen King romanlarını nasıl da hatmettimdi. Rüyalarımaya girmeye başladıktan sonra anladım ki yola başka bir yazarla devam etmeliyim.

Agatha Christie ile sürdü yolculuğum. Bir süre ilk gençlik heyecanı ile Danielle Steel'e merak sardım.

Uzun bir süre edebi içeriği fazla olmayan kitapların deryasında yüzdüm.

Robin Cook, Dean R. Koontz derken bu sefer elinden kitap düşürmeyen ben çok uzaklaştım kitaplardan.

Süreçler asla hız kesmedi. Bazen hatta genelde uzak tuttum kendimi süreçlerle iç dışı olduğum dönemlerde.

Anlamak anlaşılmaktan da daha kolay oldu hayatım boyunca; olabildiğince... Bu yüzden kaptırdım kalbimi o sarı sayfalara bazen buruşuk bazen yaslı bazen tutuklu.

Ve uzun bir süre tecrit ettim kendimi o bağnaz düşünceler hükmetmekteyken. Uzun sürdü ayrılığım

hatta senelerce. Ve yığdım yine de bulduğum kitapları. Bazen gözden geçirdim bazen sadece kokladım onlar melül mahzun yatarken raflarda.

Zor ve sıkıntılı bir uzantının tam da nirengi noktasında dile geldi iç sesim. Kim duyar da demedim asla sadece kısa kısa paragraflar tercüman oldu duyulmazken o sessiz çığlıklarım. Nefes almayı dahi unutmuştum ve söz geçiremiyordum bir o kadar yalnızlık tak etmişken. Çoğuldum aslında hatta fazlasıyla üstüne üstük o sayısız ben ket vurmuşken özüme. Sözün özü arkası geldi yazdıklarımın. Bilinçsiz bir boş vermişlikle bu sefer beyaz sayfalara sığındım. Doldurmak o boş sayfaları içim dolu dolu iken. Her bir karalamam pigme boyutunda kısa ve çelimsizdi.

Karartma gecelerinde uykunun yerini aldı o zafiyet dolu kelimeler. Sığındığım tek dünya. Kendi dünyamı çoktan kaybetmişim hatta ne varsa sahip olduğum...

Ya şimdi... Yine devam ediyor süreç bazen teklese de. Kazandığım üç beş şeyi yitirdim ilerleyen zaman zarfında. İnanıklarım biraz zorlamadı değil muhalif tutumların gölgesinde.

Yok iken vardım. Şimdi ise varken yok. Bir var bir yok belki de bir masalım zindandan kaçmaya meyilli peri padişahının kızı.

Külkedisi yok benim masalımda. Ne Keloğlan ne Pamuk Prenses.

Bir varmışım bir yokmuşum...

Okumaya ara verdiğim dönemin benzeri yaşamaktayım şu aralar. Tekliyen kalbim gibi kalemim de teklemekte.

Tozlu raflardaki kitaplara eklendi karaladığım sayfalar. Uzatmaları oynarken kırılmadık hiçbir şey kalmadı.

Derken ayrı kaldım bir müddet, terk edilmişliğin verdiği hüznün bir yana terk etmenin verdiği vicdan azabı bir yana. Aniden yolumun keşiştiği sevdiğim insanlar pompaladı akışı duran kanımı. Sözcükler de benim yaşam iksirim, hayatımın manası. Damarlarımda akan kan gibi ya onlar bana hükmedecek ya ben sözcüklere. Tümceler, noktalama işaretleri ve tüm imla kuralları ve eşlik ederken duygularım.

Nasıl ki sevdalıysam hayata ve nasıl ki sevdalıysam sevgiye bir o kadar sevdalandım ben bu büyülü dünyaya. Bazen hüznün bazen hicran bazen izafi bir aşk ve göreceli bir seyir an ve an değişen. Üstelik ne akbile ihtiyacım var ne de bilete uçmak ya da yol almak için.

Buradayım an itibariyle ve derken ruhum enginlere varıp zaman ve mekân bakımından boyut

değiştiriyorum. Dünyaları okurken şimdi dünyaları yaşıyorum özellikle de erişilmez dünyanın eşliğinde akıyorum mecralardan bitmek bilmez bir pınar gibi.

Ne zamanki döngüye nokta koysam onca ikilem içersinde gidip gelirim bir ileri bir geri. Duraklama döneminin ardından illa ki tutunacak bir şeyler bulurum. Ne bir insan ne de bir yoldaş. Kendime olan güvenim bu denli körelmişken haricimde kimden medet umabilirim ki. Sayısız kere deneyip aldığım yenilgilere yeni bir yenilgi daha eklemek isteyeceğim en son şey.

Yaşamaksa yaşamak, nefes almak ise aldığım en derin nefes ve doğmaksa yeniden doğmak yazarken ve okurken.

Nasıl bir büyü ise bir o kadar efsunlandım tarafımca keşfedilmeyi bekleyen bu gizem dolu dünya tarafından.

Yürek dolusu sevgiler ve kelimelerin eşliğinde güzel dünyalarda buluşmak adına mutluluk sizlerle olsun...